

De palmboom in de woestijn

(Gebaseerd op een midrasj. Basisverhaal overgenomen van internet)

Een eenzame reiziger was ooit een keer aan het reizen door de woestijn. Hij was moe, hongerig en dorstig maar hij had geen eten of drinken meer in zijn tas. De woestijn rondom hem was zonnig er waren geen bomen die hem schaduw konden brengen.

Plotseling zag hij in de verte een eenzame boom: het was een grote boom en de bladeren hadden hun lange armen uitgespreid. Het leek wel alsof de boom zei:

'Kom naar mij reiziger!'

Het was een palmboom, een eenzame palmboom in de woestijn.

De reiziger leidde zijn kameel naar de palmboom. Toen hij dichterbij kwam zag hij dat de palm bij een plas water stond, een oase. Hij dronk van het water, want hij was nog steeds enorm dorstig en hij vulde zijn flesje. Nadat hij dat gedaan had klom hij in de boom en at de dadels die er aan groeiden. Hij at er één en het smaakte heerlijk zoet, hij at er nog een paar en zijn honger verdween als sneeuw voor de zon. Hij had weer enorm veel kracht.

Nadat hij onder de boom een uur in de schaduw had gerust, stond hij weer op om verder te gaan met zijn reis. Hij draaide zich nog een maal naar de palm om en zei: 'Palmboom, palmboom, wat voor beracha kan ik voor je zeggen, wat kan ik je toewensen? Misschien dat je mooi wordt? Maar je bent al mooi! Misschien dat je dadels nog zoeter zijn? Maar je dadels zijn nog zoeter dan honing en geven kracht aan iemand die heel moe is! En je bladeren zorgen al voor heerlijke koele schaduw. Wat kan ik meer voor jou wensen dan dat jij kinderen krijgt die net zo mooi en zoet en goed zijn als jij bent!'

De reiziger klom weer op zijn kameel en verfrist en blij ging hij weer verder.

Vele jaren gingen voorbij en op een dag kwam er een karavaan met hongerige en dorstige mensen voorbij.

'komt er nou geen eind aan deze lege en warme woestijn?' vroeg een van de reizigers.

En op het moment dat de oudste man van de karavaan om zich heen keek schreeuwde hij vol blijdschap: 'wees sterk, broeders! Over niet zo lang zullen wij een palm met dadels passeren die naast een bron staat.'

'En hoe weet jij dat?' vroeg de eerste reiziger. 'Omdat ik dat weet', antwoordde de man zonder verdere uitleg.

Inderdaad, nog geen uur hierna zagen ze in de verte iets groens.

'Daar is de boom!' schreeuwde de oude man opnieuw.

De karavaan haastte zich naar de boom. De reizigers waren erg verbaasd dat er niet één boom groeide, zoals de oude man had gezegd, maar een bosje dadelpalmen. De karavaan rustte uit in de schaduw bij de bomen. De mannen genoten van het water en de dadels. Het water was verfrissend, de dadels waren zoeter dan honing en de schaduw was heerlijk koel.

'Het is een wonder', fluisterde de oude man. 'Vele jaren geleden was er hier maar één boompje'. Plotseling herinnerde hij zich dat hij zoveel jaar geleden, een beracha had gezegd voor de boom. Dat hij voor de boom had gevraagd om kinderen te krijgen die op hem zouden lijken. 'Mijn wens is vervuld en hoe!' lachte de oude man, 'wat een prachtige 'kinderen' heeft mijn dadelpalm gekregen'.